

La selecció de poemes de Montserrat Rodés (Barcelona, 1952) que ara presento, no és innocent. Vull dir que només he escollit d'entre els seus poemes aquells que tenen la infantesa o els anys com a tema dominant. Però no ha estat una maniobra gratuïta; al meu entendre, Montserrat Rodés podria elaborar més aquesta temàtica a base de l'experiència profunda i inclement que en té i de la facilitat tècnica que podem notar en llegir-la ara. Jo no sé si la convenç, a ella, aquest camí, si no n'hi ha un altre o uns altres que la reclamen; això no obstant, m'agrada pensar que en farà esment i que els resultats seran bons (a la curta o a la llarga, tant se val). Mentrestant, la seva poesia es compon de peçes menudes i delicades

produïdes per un orfebre que treballa més per gust que per ofici. Vet aquí un problema: Montserrat Rodés escriu quan té alguna cosa a dir (una sensació, un record, una imatge, un ritme potser), però fet el poema li costa de tornar-hi. Com li costa de fixar-se una temàtica o uns procediments: és el moment el que se l'endú. Això, és clar, és un problema fins a cert punt. Si ens sembla que promet i que pot fer coses bones, ens en planyem i pensem que s'hi hauria de llançar; si ja ens agrada el que fa ara, no ens cal exigir-li res més. Al capdavant, ja decidirà ella què vol o què pot fer. Per ara (reprenc el fil), ens ofereix poemes que són acumulacions d'imatges i d'impres-

sions, sovint visuals i d'un cromatisme atraient, de records i d'objectes; els seus poemes, doncs, no expliquen res: és la juxtaposició, la contigüitat, la simultaneïtat dels elements allò que provoca l'efecte emocional. La insistència en el ritme, la reeixida en la mètrica i un llenguatge segur i eficaç ens situen aquesta poesia en paral·lel amb la de la promoció més recent: Pinyol, Bru de Sala, Desclot i companyia, amb les diferències admeses. Patser Feréstecs onze anys i Vel blanc, esquinçall són el tipus de poema que m'atabala més i em satisfà menys; potser hi trobo a faltar narrativitat. Però de moment, això és el que hi ha.

Enric Sullà

Montserrat Rodés, poemes

PETIT BALCO

Sis anys de vida,
petit balcó;
nines humanes,
cotxe de morts,
i un collaret
(quina il·lusió!)
de molts colors;
boies petites
i molt rodones;
una dins l'altra,
una més una,
a poc a poc,
l'hem d'anar fent!
verd i vermell,
taronja i rosa,
la nina pàl·lida
semblava morta!
Blau i morat,
groc i marró,
fem collarets:
n'hi haurà per tots!
Flors per als morts!
boletes negres,
corones verdes,
sis anys de vida,
petit balcó...

gener, 1971

Paradeta malva-violeta
d'ocres sacs de cacauets
on inflem globus vermells
retallats de la infantesa.
Fem-ne bocins; tu i jo;
—dibuixets de finestretes—
escapcem fusta i fustots
i pintem de carmí la mà dreta.

desembre, 1972

Feréstecs onze anys, fogueró
blat nu, cos bru, il·lusió
ressol, pinassa, espessor,
fil espinós, pell, gelaborr,
estiu fet miques, coïssor,
vent, racó del cent, tot remor.

abril, 1973

Vel blanc, esquinçall,
ahir, vell parany
d'un temps forrellat.
On ets repetell
d'hores relligat?
cor bat!, salivall.
Anys sense plomall,
fàstic, relliscall,
d'un cel ben barrat.

maig, 1973

N'estrenava vint-i-u
ben d'amagat
entre arbres i fondàries
trencava nous
entre panses, pa i alls
fonia el plor
entre pous, nits i fanais
sentia escalf
entre flors, mans i baicons
sonava Bach.

juny, 1973